

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 473/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 11C/19/2017-386 z 18. júla 2023 a uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 11C/19/2017-496 z 23. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s princípmi podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými uzneseniami okresného súdu. Okrem napadnutých uznesení sťažovateľka navrhuje zrušiť aj uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 11C/19/2017-421 z 24. januára 2024 (ďalej len „opravné uznesenie“) a uznesenie Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24Co/78/2024-444 z 9. októbra 2024 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu z 23. mája 2025.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka z 18. júla 2023 rozhodol o výške náhrady trov konania vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti tak, že výrokom I uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade 6 919,88 eur a výrokom II uložil žalobkyni v 2. rade – sťažovateľke zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy odvolacieho konania 1 521,79 eur.

3. Proti tomuto uzneseniu podali žalobca v 1. rade aj sťažovateľka sťažnosti. Žalobca v 1. rade podal proti výroku I sťažnosť 12. septembra 2023 a namietal jednak to, že v konaní neexistuje žiadne meritórne rozhodnutie, ktorým by bol nárok na trovy konania žalovaného v 1. rade priznaný

proti žalobcovi v 1. rade. Okrem toho namietal aj konkrétnu výšku trov konania, resp. ich neúčelnosť.

4. Sťažovateľka podala sťažnosť proti výroku II uznesenia vyššieho súdneho úradníka 20. septembra 2023 a namietala nesprávnu aplikáciu § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a tvrdila, že správne mal byť v danom prípade aplikovaný § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

5. Sudkyňa okresného súdu 24. januára 2024 vydala opravné uznesenie, ktorým opravila prvý výrok napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka z 18. júla 2023 tak, že sťažovateľka má zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy konania v určenej výške.

6. Proti opravnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom zrekapitulovala obsah opravného uznesenia a svojej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a v závere žiadala zrušiť opravné uznesenie aj uznesenie vyššieho súdneho úradníka a žiadnej zo strán nepriznať trovy konania.

7. Krajský súd uznesením z 9. októbra 2024 potvrdil opravné uznesenie okresného súdu. V odôvodnení uviedol, že preskúmal správnosť postupu okresného súdu pri vydaní opravného uznesenia. Krajský súd poukázal na meritórne rozhodnutie okresného súdu, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu proti tomuto rozhodnutiu a konštatoval, že ani z jedného nevyplývalo, že by povinnosť uhradiť trovy konania bola uložená žalobcovi v 1. rade, a preto vo fáze vyčíslenia trov išlo o zrejmu nesprávnosť. Vzhľadom na to, že obsahom opravovaného uznesenia nebola konkrétna výška vyčíslených trov, ale len oprava chyby v označení osoby povinnej hradiť trovy konania, krajský súd neskúmal správnosť vyčíslenia konkrétnej sumy trov konania.

8. Následne okresný súd napadnutým uznesením z 23. mája 2025 výrokom I sťažnosť žalobcu v 1. rade zamietol a výrokom II zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade 67,63 eur.

9. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade uviedol, že v dôsledku opravného uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2024, stratil žalobca v 1. rade možnosť podať sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

10. Pokiaľ šlo o sťažnosť sťažovateľky namierenej proti druhému výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka, sudkyňa okresného súdu jej vyhovel a napadnuté uznesenie v príslušnej časti zmenila. Okrem toho poukázala na to, že sťažovateľka po vydaní opravného uznesenia nepodala proti prvému výroku vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, preto okresný súd skúmal iba dôvodnosť sťažnosti proti druhému výroku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým napáda postup okresného súdu pri vydaní opravného uznesenia. V tejto súvislosti namieta, že zmena v určení osoby, ktorá je povinná platiť trovy konania, v žiadnom prípade nemôže byť považovaná za opravu zrejmej chyby v písaní.

12. Keďže krajský súd nenapravil chybu v procesnom postupe okresného súdu, došlo podľa sťažovateľky k tomu, že jej bola odňatá možnosť podať sťažnosť ako opravný prostriedok proti evidentne nesprávnemu prvému výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Podľa jej názoru totiž nemohla s ohľadom na § 244 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podať sťažnosť po vydaní opravného uznesenia či rozhodnutí krajského súdu.

13. Sťažovateľka atakuje aj tú časť rozhodnutia krajského súdu, v ktorej odvolací súd konštatoval, že jeho prieskum sa netýka sťažnostného konania, pretože o podaných sťažnostiach v čase odvolacieho konania nebolo rozhodnuté. Uvedené namieta preto, lebo všetky uznesenia spolu úzko súvisia a sú súčasťou postupného procesného pochybenia.

14. Návrh na odklad vykonateľnosti sťažovateľka odôvodňuje stratou významnej časti jej majetku v dôsledku protiústavného rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. V časti sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 18. júla 2023 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci. V zmysle princípu subsidiarity (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09) nemal ústavný súd právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľky, ktoré ním mali byť porušené, mal prostredníctvom sťažnosti sudca okresného súdu. Právomoc sudcu okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

16. Sťažnostné námietky smerujú v podstate proti rozhodnutiu všeobecného súdu týkajúcemu sa výšky trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto ústavného rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

17. Ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 23. mája 2025 je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Okresný súd v odôvodnení tohto napadnutého uznesenia napokon sťažnosti sťažovateľky vyhovel a ani sama sťažovateľka tento výrok okresného súdu

ústavnou sťažnosťou neatakuje, napáda skôr procesný postup, ktorý vyústil do výsledku napadnutého uznesenia.

18. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti neoznačila ďalšie rozhodnutia, ktorými mali byť porušené jej označené práva, ale v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta celkový procesný postup okresného aj krajského súdu popísaný v prvej časti tohto rozhodnutia. Ústavný súd k tomu uvádza, že i keď v rámci opravného uznesenia išlo o zmenu subjektu, nešlo o opravu pochybenia majúceho pôvod v zisťovaní skutkového stavu alebo jeho právnom posúdení, ktoré sú obsahom opravných konaní. Napokon aj krajský súd v rámci odvolacieho konania preskúmal zvolený postup okresného súdu a nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali vyslovenie nezákonnosti opravného uznesenia. Zmena v osobe platiteľa trov konania bola vzhľadom na meritórne rozhodnutia, ktoré sťažovateľke boli známe a jasné, nevyhnutným následkom chyby urobenej pri vyhotovovaní uznesenia o výške trov.

19. Úvaha sťažovateľky o odňatí možnosti brániť sa proti uloženej povinnosti platiť trovy konania nie je správna. Po doručení opravného uznesenia začala sťažovateľke plynúť samostatná, nová lehota na podanie sťažnosti, i keď výlučne proti tej časti uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorá bola opravou dotknutá, teda iba proti výroku I. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že opravné uznesenie vydala sudkyňa okresného súdu, pretože jej rozhodnutie sa týkalo výhradne zmeny v osobe povinnej platiť trovy konania, ktoré určil vyšší súdny úradník. Z uvedeného vyplýva, že ani krajský súd nemohol pochybiť, ak nepreskúmal správnosť určenej výšky trov konania, lebo v čase odvolacieho konania ešte existovala možnosť spochybnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd poukazuje na to, že od vydania opravného uznesenia do definitívneho rozhodnutia o výške trov uplynul rok a štyri mesiace, v rámci ktorého sťažovateľka výšku trov konania určených prvým výrokom uznesenia vyššieho súdneho úradníka nenapadla.

20. Na základe uvedeného nezistil ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení okresného súdu ani v jeho procesnom postupe pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku o ďalších návrhoch v nej uvedených už ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu